

betegne Statsrevisionen som en rejsende Besigtigelseskommission.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Udvalgets Indstilling saalydende:

„Statsregnskabet for Finansaaret 1918—19 godkendes“ og

Sagens Overgang til anden (sidste) Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 144 af 10. Maj 1915 om anerkendte Sygekasser.

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag kan ogsaa de to følgende Sager paa Dagsordenen omtales.

Forhandlingen genoptoges.

Steincke: Idet jeg tager Ordet som Ordfører for Socialdemokraterne, forsaavidt angaar Lovforslagene om Invalideforsikring og Ændring i Fattiglovens § 63, skal jeg foreløbig holde mig til Lovforslaget om Invalideforsikring, der jo er enstemmigt vedtaget af Folketinget.

I stigende Grad er det gaaet op ogsaa for Almenheden, at vor Forsørgelseslovgivning har et tilfældigt Præg, og at der navnlig er et stort Hul i Sociallovgivningen, forsaavidt angaar Forsorgen for Invalidere og kronisk syge; man har derfor ogsaa i mange Aar diskuteret, ad hvilke Veje man skulde hjælpe de Medborgere, der mistede deres Arbejdsdygtighed som Følge af disse to Aarsager: Invaliditet eller kronisk Sygdom. For en Del Invaliders Vedkommende; de, hvis Invaliditet skyldes Ulykkestilfælde eller visse Bedriftssygdomme, er man indenfor de Rammer, som Ulykkesforsikringsloven af 1916 drager, naaet til et foreløbigt Resultat, men for alle de andre Invalidere har man hidtil maattet nøjes med Fattigvæsenet og Hjælpeskasserne og med Alderdomsforsørgelsen for de gamle. Resultatet er derfor blevet ret tilfældigt og Hjælpen forskelligartet Landet over i de forskellige Kommuner og i Regelen utilstrækkelig.

Allerede i Begyndelsen af dette Aarhundrede blev, som bekendt, Spørgsmaalet om en mere systematisk Ordning af Inva-

lideforsorgen rejst gennem Regeringen og Rigsdagen, og i 11 lange Aar sad Invaliditets- og Alderdomsforsørgelseskommissionen — de fleste af Medlemmerne var da døde henholdsvis fysisk eller politisk —, inden Kommissionens Betænkning angaaende en Tvangsfolkeforsikring fremkom. Dette var et Forsøg paa en systematisk Ordning, og det seneste, som foreligger, er undertegnede Forslag i „Fremtidens Forsørgelsesvæsen“. Det første Forslag hvilede paa en vidtgaaende Tvangsfolkeforsikring. Det andet Forslag er et Modstykke hertil, forsaavidt som det helt ud gaar Forsørgelsesvejen. Det kunde selvfølgelig være fristende for Forfatteren til det sidstnævnte Værk at komme nærmere ind paa disse to Forslag og da navnlig at forsøge at forsvare, at man gaar Forsørgelsesvejen, men Forfatteren skal afstaa fra denne Fristelse, om det end saglig var fuldt forsvarligt, hvis han bukkede under for den. Da Forholdet er det, at Tvangsforsikringsforslaget nærmest synes diskuteret færdigt og forladt, medens man omvendt ikke er begyndt at diskutere Forslaget til en samlet Revision af Forsørgelseslovgivningen, vil jeg ganske se bort fra saavel Fortidens som Fremtidens Forsørgelsesvæsen og holde mig til det Grundlag, Regeringen her har foreslaet, og som det samlede Folketing har accepteret.

Naar der bliver Tale om, hvorvidt Socialdemokraterne kan slutte sig til dette Grundlag, altsaa gøre Invalideforsorgen afhængig af Medlemsskabet af Sygekasserne samt Indbetaling af en særskilt Invalidepræmie, vil jeg straks sige, at vi ikke finder dette Grundlag retfærdigt eller heldigt. Man har ogsaa i Folketinget diskuteret ret vidtløftigt, om man overhovedet kunde kalde dette Lovforslag om Invalideforsikring et Forsikringsforslag, og har imod at benævne det som saadant gjort gældende, at forsikringsteknisk foreligger der hverken nogen Forsikring eller en tilstrækkelig Forsikringsfond. Dette er vel i og for sig rigtigt, men jeg ser ikke, at Konstateringen heraf har nogen særlig praktisk Interesse. For mig staar det, som om den højtærede Indenrigsminister i Virkeligheden har Ret, naar han hertil har svaret, at naar vi under Behandlingen af Sociallovgivningen taler om en Forsikringslov, tænker vi egentlig ikke paa, om Præmierne forsikringsteknisk set er beregnede rigtigt eller er tilstrækkelig store, men udelukkende paa, om den Hjælp, det offentlige yder, er vederlagsfri, i hvilket Tilfælde vi taler om